

Däruppe syntes något som liknade safir. Det såg ut som en tron. Och högst uppe, på det som såg ut som en tron, syntes något som tycktes ha mänsklig gestalt. ²⁷Från det som föreföll vara hans höfter och uppåt såg jag att det glimmade som av vitt guld – det liknade en eldkrans – och från det som föreföll vara hans höfter och neråt såg jag något som liknade eld. Han var omstrålad av ljus. ²⁸Och som bågen bland molnen en regnvädersdag var det ljus som omstrålade honom. Så tedde sig anblicken av Herrens härlighet. När jag såg detta föll jag ner med ansiktet mot marken. Och jag hörde någon tala. ¹”Människa”, sade han, ”res dig upp! Jag vill tala med dig.” ²Medan han talade fylldes jag av en andekraft som reste mig upp. Och jag hörde den som talade till mig. ³”Människa”, sade han, ”jag sänder dig till israeliterna, de trotsiga som trotsar min vilja. Både de och deras fäder har varit upproriska mot mig till den dag som i dag är. ⁸Människa! Lyssna till vad jag har att säga dig. Var inte motsträvig som detta motsträviga folk. Öppna din mun och ät det jag ger dig.” ⁹Jag såg en hand sträckas fram mot mig, och handen höll en bokrulle. ¹⁰Han rullade upp den, och jag såg att den var fullskriven på både framsidan och baksidan. Det som stod skrivet där var klagan, suckar och jämmer. (Hes 1:26-2:3, 8-10)

¹²Jag tackar honom som har gett mig kraft, Kristus Jesus, vår herre, för att han fann mig värd förtroende och tog mig i sin tjänst, ¹³mig som förut var en hädare och hänsynslös förföljare. Men jag mötte förbarmande därför att jag handlade i okunnighet, i min otro. ¹⁴Vår herres nåd har överflödat, med tro och kärlek i Kristus Jesus. ¹⁵Detta är ett ord att lita på och värt att helt ta till sig, Kristus Jesus har ju kommit till världen för att rädda syndare – och bland dem är jag den störste. ¹⁶Men jag mötte förbarmande, och det för att Kristus Jesus skulle kunna visa allt sitt tålmod på mig som den förste, urtypen för dem som skall komma till tro på honom och vinna evigt liv. ¹⁷Evighetens konung, oförgänglig, osynlig, den ende Guden – hans är äran och härligheten i evigheters evighet, amen. (1 Tim 1:12-17)

¹En gång när han stod vid Gennesaretsjön och folket trängde på för att höra Guds ord fick han se två båtar ligga vid stranden; fiskarna hade gått ur för att skölja näten. ²Han steg i den ena båten, som tillhörde Simon, och bad honom att ro ut ett litet stycke. Sedan satte han sig ner och undervisade folket från båten. ⁴När han hade slutat tala sade han till Simon: ”Ro ut på djupt vatten och lägg ut näten där.” ⁵Simon svarade: ”Mästare, vi har hållit på hela natten utan att få något. Men eftersom du säger det skall jag lägga ut näten.” ⁶Och de gjorde så och drog ihop en väldig mängd fisk. Näten var nära att brista, ⁷och de vinkade åt sina kamrater i den andra båten att komma och hjälpa till. De kom, och man fick så mycket fisk i båda båtarna att de höll på att sjunka. ⁸Då kastade sig Simon Petrus ner vid Jesu knän och sade: ”Lämna mig, herre, jag är en syndare.” ⁹Ty han och de som var med honom greps av bävan när de såg all fisken de hade fångat – ¹⁰likaså Jakob och Johannes, Sebedaios söner, som hörde till samma fiskelag som Simon. Men Jesus sade till Simon: ”Var inte rädd. Från denna stund skall du fånga människor.” ¹¹Då rodde de i land, lämnade allt och följde honom. (Luk 5:1-11)

Vi hörde hur det gick till när profeten Hesekiel, aposteln Paulus och aposteln Petrus mötte Gud och började följa honom på ett nytt sätt. Och vi kan fundera på hur det är för oss.

Kanske du har varit kristen så länge du kan minnas? Eller så upptäckte du Gud senare i livet? Kanske som vuxen? Eller så längtar och kämpar du fortfarande? Våra vägar till tro kan se väldigt olika ut, precis som vi har gått eller åkt olika vägar för att komma hit upp till kyrkan idag. Alla har vi nog någon gång eller flera gånger kommit till en brytpunkt där vi stått inför: vill jag tro på Gud eller vill jag inte? Vill jag följa honom? Har du blivit ställd inför det?

Så var det också för mig. Jag trodde inte på Gud när jag var barn. Det var när jag var konfirmand i Lindome församling som något hände. Jag anade Gud bakom omsorgen som mina ledare hade om oss konfirmander. När de ledde andakter och bad med oss hörde jag att de hade funnit något som jag saknade – något jag förundrades över. Kunde det vara så att Gud finns på riktigt? Och när jag kom med frågor hade de ofta goda svar. De hade tänkt och var inte dumma. Under konfirmationslägret på en gudstjänst i klostret Taizé i Frankrike bland tusentals unga människor från hela världen som innerligt sjöng sina hjärtans böner till Gud blev det tydligt för mig. Gud var där. Gud finns! Och då kan man inte gå tillbaka till det liv man hade och låtsas som att Gud inte fanns, eller hur!?

Tänkte ni på det när ni hörde texterna idag, det finns ett mönster i allihop? Kanske kan du se det också i ditt eget liv: först en kallelse till Gud, sedan en sändning ut. Allt börjar med att Gud kallar oss till sig. Han ger sig tillkänna på något sätt. Profeten Hesekiel hade en syn där Gud visar sig för honom. Och sedan gav han Hesekiel uppdraget att äta en bokrulle för att kunna tala Guds ord till folket. Jesus visade sig för den laglärde Paulus och sände ut honom för att vittna om att Jesus var målet och meningen med Guds lag. Mitt i vardagens arbete uppenbarade sig Jesus – att han inte riktigt var en vanlig människa. Han bad den trötte fångstlöse Petrus ro ut på djupt vatten och lägga i näten. Och de fick så mycket fisk att båten höll på att sjunka. Petrus förstod att Jesus var någon särskild. Då sände Jesus honom att bli människofiskare. Också för mig var det stilla och vardagligt när jag anade Gud under gudstjänsten i Taizé. Och jag var så förundrad, så glad över den upptäckten att det liksom bubblade över. Kan du i ditt eget liv känna igen mönstret av möte med Gud och sedan en sändning ut?

Det mönstret finns också i vår gudstjänst idag. Kyrkklockorna ringer och kallar oss till möte med Gud. Nu är vi mitt uppe i gudstjänsten. Vi sitter här inför Gud. Gud är mitt ibland oss. Och i slutet av gudstjänsten, när Gud gjort sitt verk i oss, sänds vi ut i världen igen med orden: ”Låt oss gå i frid – och tjäna Herren med glädje!”

Gud kallar oss till sig och ger sig tillkänna för oss. Och i möte med Gud händer ofta något inuti. Det förändrar hur jag ser på världen. Hur jag värderar saker – att det finns en större verklighet än jordelivet. Hur jag ser på mig själv – att universums Gud bryr sig om mig. Jag vet inte om ni kan känna igen att ett sådant möte på något sätt kan förändra livet? Som för Paulus. Han är en fascinerande person, tycker jag. Från att vara lagtrogen farisé som dödade

kristna blev han en av den kristna trons mest betydelsefulla försvarare. Och allt tack vare det som han berättar om i texten idag: att Jesus uppenbarade sig för honom. Är det inte rätt häftigt att Gud ville ta Paulus i sin tjänst när han hade ett så grovt missförstånd i sitt andliga CV? Knappast har någon varit med om en större omvändelse än just Paulus. Han skriver: **Kristus Jesus har ju kommit till världen för att rädda syndare – och bland dem är jag den störste. Men jag mötte förbarmade, och det för att Kristus Jesus skulle kunna visa allt sitt tålamod på mig som den förste, urtypen för dem som skall komma till tro på honom och vinna evigt liv.** Jesus har lika mycket tålamod med dig och mig som med Paulus. Om vi som Paulus är beredda att inse våra misstag och göra något åt dem finns inga hinder för dig och mig att gå i Guds tjänst. Paulus är en hoppets ambassadör.

I alla tider har Gud låtit människor se, höra, känna, ana Honom. Vi blir Guds vittnen: som Paulus, Hesekiel och Simon Petrus. Att vara kristen är att vara ett vittne om Gud och om Kristus. Att ha upptäckt något glatt och fantastiskt som man själv bubblar av glädje inför att få berätta: som att vänta ett efterlängtat barn, att ha fått ett arbete eller att ha vunnit på lotto. Det fick också Aposteln Johannes uppleva. Han skriver väldigt konkret just om att vara ett Gudsvittne i Första Johannesbrevets första verser: **Det som var till från begynnelsen, det vi har hört, det vi har sett med egna ögon, det vi har skådat och har tagit på med våra händer, det är vårt ärende: livets ord. Ja, livet blev synligt, vi har sett det och vittnar om det, och vi förkunnar för er det eviga livet, som var hos Fadern och blev synligt för oss. Det vi har sett och hört förkunnar vi för er, för att också ni skall vara med i vår gemenskap, som är en gemenskap med Fadern och hans son Jesus Kristus.**

Den gemenskapen får vi alla vara med i oavsett om vi själva sett eller hört. Vi måste inte vara vittnen själva, apostlarna vittnar och människor ibland oss idag vittnar. Och Gud själv längtar efter att ge sig tillkänna och visa sig för dig.

Vad ska jag göra om jag inte tycker att Gud har gett sig tillkänna för mig? Om jag aldrig blivit förvandlad, aldrig upplevt mig sänd – fastän jag vill vara Guds lärjunge? En tröst kan vara att Jesus sade: **Saliga de som inte har sett men ändå tror (Joh 20).** Genom dopet har du en särskild gemenskap med Gud även om du inte känner något särskilt. Och du är kallad att vara hans lärjunge. Men det är inte konstigt om du ändå längtar efter att få se något av Gud, få bekräftat att Han finns och smaka något av den kärlek Han lovar att Han har till dig.

Det är naturligt att vi längtar efter Gud. Han har skapat oss och djupt inom oss finns minnet av Honom kvar som längtan efter att åter få se Honom. Kyrkofadern Augustinus hade förmodligen också känt den längtan när han skrev de berömda orden: *Du, o Gud, har skapat oss till dig, och vårt hjärta är oroligt till dess det finner vila i dig.* Ett annat exempel på något som längtade efter att se Gud är Mose. Han ville veta att Gud var med honom och älskade honom. Det

står i 2 Mos 33. Mose sade till Gud: **Låt mig få se din härlighet!** Och Herren Gud svarade: **”Jag skall låta min höghet och prakt gå förbi dig, och jag skall ropa ut namnet Herren inför dig.** Och han fortsatte: **”Här bredvid mig finns en plats, ställ dig här på klippan! När min härlighet går förbi skall jag ställa dig i en klyfta i berget och skyla dig med min hand tills jag har gått förbi. Då skall jag ta bort min hand och du skall se mig på ryggen.”** Mose bad om att få se Gud. Och han fick göra det. Gud ville bekräfta sin relation till Mose och hittade en lösning. Gud vill möta också dig. Längtar du efter att få se Gud, så be Honom om det. Och kanske är det en lika bra bön att be om ögon att se, trons ögon. För Gud visar sig ju ofta inte som vi tänkt. Och inte heller när vi tänkt. Vi kan inte frammana honom med våra känslor eller böner. Han är upphöjd över oss och väljer själv när och hur Han ger sig tillkänna. Den rätten och friheten tillfaller Honom.

Våra texterna idag stannar vid utsändningen. Vi hörde att Petrus och de andra i evangelietexten rodde iland båten, lämnade allt och följde Jesus. Men ditt och mitt liv stannar inte där. En del av oss har följt Jesus i många år och hunnit tröttna på begreppet ”att följa Jesus”. Kanske var det länge sedan Gud sände ut dig? Kanske glädjen och förundran över Gud har svalnat? Kanske tycker du inte att du vet vad din sändning är, vad du skulle kunna göra? Vad finns det i dessa texter för oss? Först och främst en påminnelse om hur grunden för livet som kristen är Gud själv. Sök inte i första hand att tjäna i Guds rike. Sök Gud själv! Hans gemenskap. Hans ansikte. Som Martas syster Maria som satte sig vid Jesu fötter. Han förvandlar, väcker till liv det som somnat eller nästan dött i oss. I mötet med Honom väcks vi till liv, till nytt liv igen och igen. Inifrån och ut. Den vandrigen med Gud, att lära känna Honom igen och på nya nivåer kan så småningom hitta former i förnyad sändning och tjänst. Liv som kan flöda över till andra. Men först Gud.

När vi läser Bibeln fäster vi oss lätt vid att möten med Gud måste vara sådär sensationella som för profeten Hesekiel med ljussken, eld och en dånande röst som talar till oss. Och vi väntar på att Gud ska visa sig så för oss för att stärka vår tro. Ibland lyssnar vi alltför fokuserat efter det storslaget övernaturliga som Gud gör. Jag undrar om det kan vara så att du och jag fungerar lite som en radio: en sån där analog där man vrider på en ratt för att hitta kanalfrekvenser. När vi bara lyssnar efter de ovanliga undren är det som att vi ställt in vår inre radiomottagare för gudskanalen på en frekvens där Gud sänder mycket sällan, bara i undantagsfall. Så det är inte konstigt om det för det mesta hörs bara brus, kanske något enstaka pip eller annat ljud. Ni vet säkert hur det brukar låta?

När Gud talar till oss genom att visa sig för oss på något tydligt övernaturligt sätt riskerar Han att det inte når djupare än till sinnenas nivå hos oss. Vi blir lätt uppslukade av det häftiga, den andliga kicken. Så bara för att Gud visar sig på ett övernaturligt vis det är inte säkert att vi lär känna Honom som var bakom det

storslagna ljusskenet hos Hesekiel, Gud bakom rösten som talade till Paulus, eller Gud som uppenbarade sig genom att ge all fisken åt lärjungarna. Och Gud som var närvarande med lärjungarna varje dag de vandrade med Jesus, utan att de för den sakens skull fick båten full av fisk. Det finns säkert många tillfällen i ditt och mitt liv där vi missat att se Gud bakom handen som ger oss mat, kläder, arbete, familj och vänner. Tron har sitt fäste på en djupare nivå än vad vi komma åt med våra sinnen, på en annan frekvens: i den vardagliga enkla tilliten. I förmågan att se det stora i det lilla. Om vi provar att glida längs frekvenserna på vår inre radio kan vi hitta andra gudskanaler där det mycket oftare är sändning, faktiskt hela tiden – även om vi inte alltid uppfattar det. Det finns så mycket brus omkring oss som stör, som begränsar våra möjligheter att höra. Lyssnar vi bara efter det sensationella är risken stor att vi missar många många lika underbara saker som Gud gör i det vardagliga: att frön gror, att det finns kärlek och omsorg på jorden, att vi får mat på bordet, och att gudstjänst hela tiden firas runtom i världen.

Och vår gudstjänst idag kan för oss vara en sån där brytpunkt i livet med Gud som jag nämnde i början av predikan. Ett sammanhang att återupptäcka det stora i när Gud för första gången mötte dig och mig. Ett sammanhang att få tag i trådar från vår första glädje, vår första sändning ut till tjänst. Och en hjälp att inventera var du och jag finns idag. För att växa i vår stora kallelse som vittnen om Gud. Kanske apostladagen, som det är idag, är en bra dag att be Gud: Herre, jag är din, dra mig till dig! Eller Herre, jag är din, sänd mig!

Vi har en minut av tystnad...